

הם קוראים לי עובדת זרה

שפת אם

כְּשֶׁאֲמַא שְׁלִי עֲבָדָה בְּאַרְץ
הִיא הִיְתָה אוֹמֶרֶת בְּסוֹף כָּל שִׁיחָה:
אַתָּן לֹא יוֹדְעוֹת כִּמָּה שְׂיִפָּה פֹה.
אַרְץ הַקֶּדֶשׁ, אֲנַחְנוּ קְתוּלִים
הַחֲלוּם שְׁלִי שֶׁתְּבוֹאוּ גַם.

אֲמַא שְׁלִי עֲבָדָה כְּמִטְפֶּלֶת
תִּשַׁע שָׁנִים בְּלִי הַפְסָקָה.
אַחֲרֵי שִׁבְעַת שָׁנִים לָקַחָה אֶת אַחוֹתִי,
וְכִשְׁחֲזָרָה הַבִּיְתָה בְּאֵתִי אֶרְצָה
וְשׁוּב נִפְרַדְנוּ לְתִקּוּפָה אַרְכָּה.

אֲמִי וְאַחוֹתִי הֵן הַנָּשִׁים הַקְּרוּבוֹת לִי בִּיּוֹתֵר בְּעוֹלָם
לְמִרוֹת שְׂאֵחַת בְּמִנִּילָה, הַשְּׁנִיָּה בְּפָרִיז וְאֲנִי כָּאֵן.
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצוֹת לְדַבֵּר מִלֵּב אֶל לֵב
אֲנַחְנוּ עוֹבְרוֹת לְעִבְרִית.
הַבְּעָלִים וְהַיְלָדִים לֹא מְבִינִים
וְאֲנַחְנוּ יְכוּלוֹת לְהִתְלוֹנֵן עֲלֵיהֶם חִפְשִׁי.

ראש השנה

אבא עם אלצהיימר מתקדם,
הוא לא יודע שהיום ראש השנה.
לא אגיד לו, אחרת ישאל כל רגע
מתי הילדים באים,
מתי הארוחה.

אבל אבא לא רגיל למשפחה.
לא יפה להגיד, אבל הוא רוצה להיות לבד.
כשהילדים באים ועושים רעש הוא צועק
"שקט, שקט", ואני אומרת לו שזה לא יפה,
ואז הוא לוחש "שקט שקט" לעצמו
ונרגע.

הוא לא מתקשר לילדים, אפילו לא ביום הקלדת.
לא בטוחה בכלל שהוא זוכר שיש לו משפחה.
רק דבר אחד הוא לא שוכח, בעצם שנים,
אחד זה את הערך והשני זה אותי,
כי הוא לא יכול למצא את הערך בלעדי.

ההיסטוריה שלו עם הילדים לא טובה,
אולי עכשו כשיש לו אלצהיימר
עדיף לא להזכיר לו אותה.
הילדים לא שכחו את מה שהוא עשה להם
ולאמא שלהם,
אבל אני אומרת להם, תזכרו:
אבא זה אבא.

אבא לא יודע שהיום ראש השנה,
אני מלווה אותו כמו כל ערב שתוי למטה,
הוא מתוק וחמוד כשהוא שכור אבל
כשהוא פכח, הוא כמו אריה לאיילה.

גבר זה גבר, נכון?

הוא לא שָׁכַח מֶה זֶה אִשָּׁה,
לְמִרוֹת שֶׁהוּא כָּל כֶּן זָקֵן,
מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַת אֵיךְ לְטַפֵּל בּוֹ,
תְּבָרַח מִכָּאן מֵהֵר מְאֹד.

פַּעַם רִאשׁוֹנָה הִיְתָה לְאַבָּא
מְטַפֶּלֶת מְנַפָּאֵל, שְׁכָל הַזְמַן
הִתְקַשְּׁרָה לַבֵּת שָׁלוֹ, כִּי הוּא
לֹא הִפְסִיק לְהִכָּנֵס לָהּ לַחֲדָר.

כָּבֵד בְּפִגִּישָׁה הָרִאשׁוֹנָה בִּינֵינוּ
הוּא אָמַר לִי שְׂתַחַתֵּן אִתִּי.
הַבֵּת שָׁלוֹ הִיְתָה בְּחֹדֶר וְנִלְחָצָה,
אֲנִי בְּכָלֹל לֹא הִתְרַגְּשְׁתִּי.
אֲנִי רָגִילָה.

הוּא כָּל הַזְמַן נִכְנָס לִי לַמֶּטָה.
אֲנִי אוֹמְרַת עִם הָאֶצְבָּע: "אַבָּא!
אִם אַתָּה רוֹצֶה לְגַעַת בִּי –
רַק אַחֲרֵי הַחֲתֻנָּה".

אֲנִי מְשַׁחֶקֶת אִתּוֹ.
לֹא מִתְקַשְּׁרַת לִילָדִים.
מֶה זֶה יִתֵּן,
בְּשִׁבִּיל מָה.

באוזן השנייה

המעסיקה שלי מתפרצת לי לחדר,
פותחת בלי רשות את הארון והמגרות.
"איפה שמת את התכשיטים שלי?",
היא צועקת.

"איפה את מחביאה את הכסף
שאת גונבת ממני?"
אני נעלבת, לא מצליחה לעצר את הדמעות,
כשהיא מתלוננת עלי לילדים שלה בטלפון.

הם מנסים להרגיע אותי:
"את רגישה מדי לאמא, מה
את לוקחת ללב?
את יודעת שזו הדימנציה
שיוצאת לה מהפה".

והיא לוחשת לי בסוד באוזן השנייה:
"אם תתני לי את הכסף
אני לא אתקשר למשטרה".

שדיים

הַמַּעֲסִיק הַקּוֹדֵם שְׁלִי הָיָה בֶּן 93,
רָצָה שְׁאֲרָאָה לוֹ אֶת הַשְּׂדִים.
אָמַר שֶׁהוּא לֹא יֵגַע בִּי,
הוּא רַק רוֹצֵה לְרְאוֹת.

צָחַקְתִּי וְאִמַּרְתִּי לוֹ, אֵין לִי שְׂדִים,
הִגֵּב וְהִלְפָנִים אֶצְלִי אוֹתוֹ דָּבָר.
תִּרְאֵי לִי, הִתְעַקֵּשׁ. תִּרְאֵי לִי.
מָה פִתְאֹם, זֶה אֲסוּר לִי בְּדַת.

פריד אל אטרש

נִתְּתִי לָהּ תְּרוּפּוֹת,
הִיא לֹא רָצְתָה לְקַחַת.
אֲנִי נוֹרָא מְדַאָּגָת,
לֹא יוֹדַעַת מָה לַעֲשׂוֹת.

אֲנִי עוֹשֶׂה תַצְפִּיּוֹת
עַל הַהִתְנַהֲגוֹת שְׁלָהּ
בְּזִמָּן שְׁאֲרִבֵּעַ מַצְלָמוֹת
בְּדִירָה עוֹקְבוֹת אַחֲרִי.

אוּלֵי תִשְׁמַע לְקוֹלוֹ
שֶׁל פְּרִיד אֶל אֲטֶרֶשׁ
שִׁשְׁמַתִּי לָהּ בְּאַזְנוֹתַי,
וְתִזְכֹּר שֶׁהִיא רוֹצֵה לִהְיוֹת?

אַחֲרֵי אַרְבָּעִים וְחֲמִשׁ דְּקוֹת
הִיא פּוֹקַחַת אֶת הָעֵינִים,
מִבֶּטֶה מִפְּנֵה אֶל הָעֵבֶר.
הִיא נוֹעֶלֶת אֶת הַלְּסִתּוֹת.

נעילה

אֲנִי מְבַשֵּׁלֶת לְסִבְתָּא מֶרְק עִם עוֹף,
הִיא לֹא יְכוּלָה לְבַלֵּעַ,
הִיא כְּמוֹ יִלְדָה קִטְנָה,
נוֹעֶלֶת אֶת הַלְסָתוֹת.

יֵשׁ מַצְלֵמוֹת בְּכָל מְקוֹם,
אֲנִי לֹא יְכוּלָה לְהִתְמוֹדֵד עִם זֶה.
הִבַּת שְׁלָה רוֹצָה שְׁאֲתֵן לָהּ בִּיצָה קוֹשָׁה,
מִלְפָּפון, עֶגְבִּינְיָה בְּלִי בִלְגֵדֵר.

אֲנִי טוֹחֶנֶת הַכֹּל
וּמַעְרַבֶּת עִם גְּבִינָה לְבָנָה.
בְּכָל פַּעַם שֶׁהִיא מְנַסָּה לְבַלֵּעַ
נִתְקַע לָהּ בִּפֶּה, מְסַכָּנָה.

אֲנִי אוֹמְרֶת לָהּ, תִּפְתְּחִי אֶת הַפֶּה,
תְּבַלְעִי, תִּשְׁתִּי – וְעוֹד פַּעַם.
אִפְלוּ תְרוּפוֹת זֹאת בְּעֵינָהּ.
סִבְתָּא שׁוֹתֶקֶת וּבוֹהָה.

שיווי משקל

הִלְכְנוּ לְבֵית הַקְּבָרוֹת.
הִנָּכְדָּ שְׂאֵל אוֹתִי בְּכִנְיָסָה:
רוֹצֵה לְרְאוֹת אֶת סִבְתָּא
בְּפַעַם הָאַחֲרוֹנָה:

רְאִיתִי שֵׁם אֶת פְּנִיָּה.
מֵתוּן הָרִגֵּל שֶׁלַּחֲתִי יָד
וְהַסֵּטֶתִי קוֹצֵת שְׁעָר שְׁנַפְלָה
עַל מִצְחָהּ וְכִסְתָּהּ אֶת עֵינָהּ.

הָאִישׁ הִדְתִּי בַּחֲדָר קָרָא לְעִבְרִי:
מָה אֶת עוֹשָׂה, אֵל תִּגְעִי, זֶה אָסוּר.
מִשְׁכָּתִּי מֵהָר אֶת הַיָּד בַּחֲזָרָה
וְאַבְדֵּתִי שְׁוּוֹי מִשְׁקָל.

מִזֵּל שֶׁהִנָּכְדָּ שֶׁל סִבְתָּא
תַּפֵּס אוֹתִי בְּזִמָּן.

חסרת סבלנות

המעסיקה החדשה נחמדה אבל עצובה.
היא מתגעגעת למטפלת הקודמת שלה.
בכל פעם שהיא מספרת על המטפלת שלפני
אני נהיית חסרת סבלנות.

אני מתגעגעת למעסיקה הקודמת שלי,
אין לי מקום בלב לעצב של המעסיקה החדשה.
יש לי אבל משלי שאני לא יכולה לשתף בו,
אז אני נהיית חסרת סבלנות.

לקראת פרידה

עם מזודה אחת וכרטיס טיסה הלוך בלבד,
אני נוסעת מקבר לקבר להפרד לשלום.
דלת הבית שעזבתי לפני יותר מעשור נפתחת,
נער גבה וזקן שפוף
לא מזהים אותי.